

Vážený pane biskupe, pane řediteli, drazí učitelé, spolužáci, dámy a pánové.

Dnešním dnem oficiálně končí naše studium na Církevním gymnáziu. Byla to cesta poměrně dlouhá. A přesto, jako by to bylo včera, kdy jsme se v kostele Panny Marie Růžencové poprvé setkali s touto školou a hlavně s našimi skvělými třídními učiteli. Tou dobou to pro nás bylo něco úplně nového a neznámého, nikdo netušil co na nás v těch následujících osmi letech čeká. Kolik dostaneme zajímavých, ale i náročných úkolů a příležitostí, prožijeme intenzivních zážitků, ale hlavně (a to si dovolím zdůraznit) kolik potkáme vřelých a sympatických lidí. Ať už se jednalo o spolužáky, učitele, nebo zaměstnance školní jídelny, ke všem jsme si nakonec dokázali najít cestu, která byla ve většině případů postupně upevňována vzájemným respektem. A právě za ten mi v první řadě dovoluji poděkovat. Protože oboustranný respekt je asi tou nejdůležitější hodnotou, kterou můžeme ve školství pěstovat a které se nám ve většině případů během studia opravdu dostalo především od našich učitelů. Věřím, že mluvím za nás všechny, když říkám, že jsme měli štěstí na učitele opravdu férové a vlídné, nemluvě o tom, že většina z nich ještě ke všemu oplývala onou královskou vlastností a to, že měli smysl pro humor. Ten podle některých možná do školství nepatří, ale já mám pocit, že bez něj to ve škole stejně jako v životě prostě nejde. Děkujeme za něj.

Když už jsme u děkování, dovoluji mi zmínit i vedení školy, v čele s panem ředitelem, díky kterému jsme mohli být součástí hned několika zajímavých školních akcí a zájezdů. Myslím, že si z nich všichni odnášíme nemálo skvělých vzpomínek a zkušeností ze kterých budeme ještě po dlouhá léta čerpat.

Důležité poděkování patří samozřejmě i našemu zřizovateli, bez kterého by nemohla být a fungovat škola, která se po těch osmi letech občas už skoro stávala naším domovem. Doufáme, že ještě po dlouhý čas zůstane takovou jaká je, a že z ní budou vycházet absolventi skoro až vděční za to, že mohli na těch pár let být její součástí. Stejně tak jako my. Vy všichni, kteří za tou školou stojíte nám teď jistě prominete, že to poslední a obrovské poděkování na závěr věnujeme těm, kterým vděčíme za úplně nejvíc - našim rodičům. Byli to totiž oni, kdo nás studiem provázel opravdu od začátku do konce. To oni nás dovedli k přijímacím zkouškám, s trpělivostí ale i s nadšením nás podporovali při školních akcích a hlavně to byli oni, kdo nám v posledních dnech toleroval projevy přirozeného zoufalství při úmorném učení na maturitní zkoušky. Myslím, že to, že tu dnes stojíme ne jako studenti, ale jako absolventi je pro ně tím největším důkazem, že odvedli dobrou práci. Co dodat na závěr ? Asi už jen slova klasika : Bylo to překrásné a bylo toho dost. Za všechny absolventy vám srdečně děkuji za pozornost.